

II

Han blev modtagen hjemme i Præstegaarden af Provst Tønnesen, der netop var vendt tilbage fra Gudstjenesten i Vejlbj. De kirkelige Forretninger var nemlig fordelt saaledes mellem de to Præster, at de begge prækede hver Søndag, den ene i Vejlbj, den anden i Skibberup. Dette var et Paafund af Provsten, som ikke uden Grund frygtede for, at de ildesindede Skibberuppere, der saa haardnakket udeblev fra hans egen Forkyndelse, yderligere skulde vise deres Fjendskab ved at strømme til Kirkerne, saasomt Kapellanden prækede. Derfor gav han ogsaa først i sidste Øjeblik tilkende, i hvilken Kirke han selv ønskede at forrette Tjenesten; og Følgen heraf havde været, at begge Kirker i nogen Tid var bleven fyldt af Skarer, der hver for sig haabede at faa den ny Præst at høre.

Oplivet ved Synet af sine trofaste Vejlbj-Tilhængere vendte Provsten nu tilbage i fornøjet Stemning og satte sig til Frokostbordet med en fortræffelig Appetit. Hertil bidrog yderligere en Festlighed, der om Aftenen skulde holdes i Præstegaarden, og hvortil man flere Dage forinden havde haft travlt med Forberedelser. Til daglig levede Provsten og Frøkenen meget stille, idet de aldrig deltog i Bøndernes og kun sjelden i Egnens faa og temmelig tarvelige Proprietærfamiljers Selskabelighed. Men to Gange om Aaret afholdt Provsten en større, ligesom officiel Bespisning, hvortil Repræsentanter for de forskellige Lag af Menigheden blev tilsagte omtrent som til en Fyrstes Taffel. Provst Tønnesen forestod ved disse Lejligheder selv Ledelsen af Festforberedelserne. Det var nu en Gang hans Lidenskab at styre, at ordne og udstede Befalinger. Han havde da ogsaa knap faaet sig sat tilrette ved Frokostbordet og anbragt sin store Serviet under Hagen, før han begyndte at give sin Datter omhyggelige Anvisninger angaaende Vinens Temperering, Salaternes Tilberedelse o. s. v.

Imidlertid sad Kapellan Hansted tavs og aandsfraværende og smuldrede efter Sædvane sit Brød paa Dugen uden at nyde noget. Hans Udseende havde kendeligt forandret sig i Vinterens Løb.